

Η φιλανθρωπία είναι κερωσμένη άγαπη του εαυτού της και είναι των κακών.

το ραίο το μυθώδημα επιβαρυντικής φαντασίας το "Σο-
 χάρης" του Στανισλάβ Λέμ που ο Αντρέι Ταρκόφσκι
 χυρίσε σε ταινία με τον ίδιο τίτλο. Ο Κεβίν κ' η Ρέ-
 για αναζητούν άγαπη που δάναυ πέρα απ' το χρόνο κ' τον
 δάναυ. Η Ρεγια δεν είναι άκρωώς ανθρώπινο πλάσμα. Ο ώκε-
 ανός του περιέρχου γιανήτι, μια μάτα Τωντανού πλάσματος έχει
 διειδύθει - άρωστο πώς - στο υποβυθίδιο των κατοίκων του
 βυθίου κ' άφου λαρυραρχεί το κρυφό περιεχόμενό
 του, τους το βτεύνει πίσω ενδάρκωμένο.

Τα τριδιάστατα άνιζωπα της
 μνήμης, θελήσεως κ' βέλφους των
 έρωσιτών (που είναι εγκαταβυμένοι
 στο βυθίο) είναι οι "μυθωπώδεις
 επίβητες τους". Η Ρεγια είναι
 ένας άπ' αυτους. Ο Κεβίν δω
 παρξδόν του άρωσε κ' έκαίν αυτο-
 κτώνυβε. Τωρα είναι παλι κον-
 τα του (ίδια όπως πρίν) - δεν
 "πλώνει" γιατί κάθε φορά αναδημι-
 ουργάται αυτόματα. Κα' η ιστορία
 της Άγαπης τους ξεκρχίγει. Έκαίν
 τωρα μάδιναι ότι δεν είναι η Ρεγια
 του παρξδόντος, έξερτάται από την
 παρουσία του Κεβίν, προέρχεται
 βυθινιδυθί του κ' δημιουργάται άπ' τον
 του Σοχάρης. Νοιώδοντας πώς εϊ-
 άγαπης που δεν μπορεί να εκπληρωθεί
 βυθίου μπορούν να διαλύουν το
 "αυτους τους επίβητες" η Ρεγια δα
 να' δουδιαστει. Ο Κεβίν
 άρωστα να' δειχθί
 των πραγματικο-
 τητα, δέγει
 ένας έρωτα αιώνιο πέρα
 άπ' τους όρους της φύσεως κ'
 σ' ένα καινούριο δάμα έκ μερους
 του Σοχάρης. Ο γιανήτις προβάγει τον καιτε

και πηγή του καρτυρίου - άπ' τον ώκεανό
 άφου οι άλλοι του βυθίου συρρξεί
 πεδίο που δημιουργεί
 άποφα δίδα

άνθρωπο με τα μυθώδημα του... Ης την ταινία "Σοχάρης"
 το θέμα είναι ο άνθρωπος, το διάστημα δίδει ως συνθήκες εις
 την ψυχή του ανθρώπου γίνεται ο φωτισμός ή ο σκοταφμός.
 το διάστημα - τώπος του άπειρου θεού - φιλοξενεί
 την έλπίδα κ' τ'ς "πυθεις", άφου η γυνήεις του έβοκο-
 τωμένου ανθρώπου άπορριπτόνται τα μέτρα βωπυρίας,

την Αγίαδα, τον θεάνθρωπο Χριστό. Το ζήτημα ε'
 ανατρέπει εις το διαβωπια, εις των ανθρωπών, εις το θεό κ'
 όχι εις των γη, θα πρέπει να ανατρεφεί εις των καρδιά
 του καθενός άρου δέχλη των θεό Πατέρα του και για
 να γίνει αυτό θα πρέπει ναχη των όρλοδοξη ευαγγελία, μη-
 τερά. Η αϊτονόμωις της επιβίωσης οδηγεί εις αδιέξοδο,
 εις καταστροφή διότι απορρίπτει τον θεόν, των
 πύθαι, τον σκοπό της ζωής.

Η έφευγόνωις εμψαντος δια
 επιβίωσης (διαβωπία) κληί
 δείχνουν των παρηγορία επιθυμία
 του ανθρωπου να φύγει από τα
 δεβρα της φθοράς κ' να ζήσθ
 δί' ένα άμωινό κόσμο, αϊωνίου
 εώπης, εις το "σοχάρις",
 βίωσις επιβιωμικά, ψυχολο-
 γικά, κ' μεταφυσικά, το
 άγνωστο να είναι το άυκείρωτο
 της ζωής. Η δίψα για
 ζωής είναι χαριόμωις εις
 από τον θεό, όπως ζωής
 είναι ο ίδιος ο θεός! ..

των ανθρωπίνων φύθ
 της ΑΛΗΘΕΙΑ κ' όδός κ' Ζωή
 άσχροτος άνθρωπος ζήταθι θείον άμωιό δρόμο τή ζωής, τή
 χαρά, το νόημα ζωής! .. Αλλά η Αληθεία μένει εις
 των Αϊώνων, η Αληθεία, η ΓΝΩΣΗ, η σοφία είναι η όρλοδο-
 ξος ευαγγελία! Εμψαντε συνεχώς προβαταπολιόμενοι
 άσθως η μαρτυρική θεόνα εις τον Βορρά. Σήμερα περιβ-
 ότερο από άλλες έπαιχες γίνεται διαβωπία, ο άνθρωπος προβα-
 τεί να γίνει αυτό που από των φύθ του δεν είναι. Γίνεται
 δουλώθς κ' σαρκωνώθς άντα να χριστοποιείται κ' να θεώνεται!
 Δείνει τον κόσμο, των κτίθων παρά των θεό!
 Οι έρωμωιτες του σοχάρις δεν φθάνουν στα όρια του διαβωπια-
 τος, η επιβίωσις η ζωής γ' αυτό δεν άρκει, φθάνουν στο
 έρωπια! "τι εμψαντε; τι θέλουμ; .." Η άδυναμία της
 επιβίωσης μας οδηγεί σε μετανοία .. Η Ρείχια χάνεται.
 Σημάθια έχει το αίθωμωις της μετανοίας του κέθθιν .. αναμένει
 με έπιδα των λυθών της τραγωδίας του, το πλάθμα του σοχάρις
 αναδιηγουρχει, κέθθοντας εις εικόνες από το μωχό του κέθθιν, το όπιτι
 του πάνω θαι γη .. αναδύεται θάν μια νυθίδα μετά από τον
 άκεανό. Ο κέθθιν (ως ο άβωτος υιός) κέθθι θαιν άγκάθια του
 Πατέρα του (ο Πατέρας της ευαγγελικής παραβόθης) που τον αποδέχε-
 ται. Αν έτι κ' η επιβίωσις επιβίωσις μετανοούθια
 μπορεί να βοηθήθθι θαι φανέρωθθι του δρόμου της
 έπιβίωσης προς των Πατέρα θεών! ..